

Pravljica 21. 11. 1924 75. letnik

Izbija dec 1., 10. str 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravnitvo v Gorici, Via C. Favetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. uradnik France Podberšič. — Cena oglasom: 1 milimeter visočine s širini enega stolpa L. — 30, za trgovske reklame, Bančna obvestila, poslana, oamrtnico va- bila, nasovila itd., vsaka vrsta 1 L. — Celoletna naročnina 15 L. — Za inozemstvo 22.50 L.

Leje III. — GORICA, dne 20. februarja 1924 — št. 6.

Wilson na onem svetu, kot bi ga obsodili imperijalisti.

Sluga imperijalističnega sodišča: „Gospod profesor zemljepisja Vračič, ta človek je obsojen, da se mora 300.000 let na pamet učiti, da v Italiji ni Slovencev, da jih na Koroškem nikoli bilo ni in da Lužiški Srbi niti eksistirali niso in da je njegovih 14 točk obžalovanja vredna bedarija. Ste razumeli?“

Wilson v Peklu.

(K naslovni sliki.)

Slabo je s pravico dandanašnje dni, vsak le svojo hoče, zanjo se poti.

Ni mu mari drugi, da je dobro zanj, to mu cilj je sreče, sad njegovih sanj.

Naj bo to privatnik, naj bo narod to, tak je svet do zdaj bil, tak še dalje bo.

Pač se bela vrana je rodila kdaj, ki drugačno misel je gojila vsaj.

Bil je Wilson prvi: »Naj pravica bo! Naj odloča narod čez svojo zemljo!«

Vsi so mu hrumeli: »Bravo, Wilson naš! Ti si naša dika, ti si naš pajdaš!«

Zmagala beseda, nehal črni boj, zdaj so se držali, pihali da joj!

Kaj bo Wilson pravil, naj odloča ta, ki z ostrogo, mečem, čez ves svet rožlja.

Wilson res je molčal, molčal noč in dan, a odločal ta je, ki je bil močan!

Sladka je pravica, kadar ni moči, a ko moč prihaja, brz izgine mi.

Če krivica mogla, še na oni svet bi roko stegnila: »Naj bo mož proklet!

Naj se uči, da belo črno je sedaj, če češ, da ti je dobro, se potem ravnaj!

Tam naj še nauči se, dobro je tako, kot smo svet zgradili, nova vojna bo.

Konec zdaj je takih strašnih bedarij, kot njegove točke, to naj se nauči.«

Prav, da roka njih ne seže v ono stran, bila noč takoj bi, koder zdaj je dan.

Nam bi pekcl dali, pravično, to se ve, a nebo pobrali bi samo zasé!

To samoodločba, res je, da je kaj, naše, kar je slabo je gotovo vsaj.

POMIRJEVALNO.

V neki gostilni je divjal gost k krčmarju in vpil: »Čujte, gospod krčmar, vaš osel natakarski je zlil juho na moje nove hlače. Zahtevam odškodnino za to.«

»Pomirite se in potrpite«, je dejal mirno smehljaje gostilničar. »Prepričajte se, da moja juha ne dela madežev!«

Gorica, dne 20. febr. 1924.

Tako enodušnega, enoglasnega in enosrčnega nastopa svet še ni doživel, kot smo ga doživeli ob volitvah v goriški mestni zastop v nedeljo dne 27. februarja v drugem letu sedanje vlade. Nič plakatov, nič golaša, nič volilnih odborov, nič vina, nič kočij, nič »eviva«, nič »abaso« in skoraj nič volilcev. Zmagovalcu je pred to enodušnostjo skoraj strah in strop. Čuk na pačci pa trdi, da ta enodušnost še ni popolna. Pri prihodnjih volitvah bodo objavili kandidate v listu in bodo že s hipom objavljenju izvoljeni možje brez finte, papirja, komitije, volilnih žar in drugih nepotreb. In če bo ravno treba zadostiti uradnemu šimlju, bodo to naredili na slovesen način, z godbo, da bō vrgel v volilno žaro en glas bodoči župan in s tem otvoril na slovesno podoben način novo ero goriškega mesta. Na taki podlagi se da mirnim potom rešiti vse strankarske spore.

Tako gladko pa menda ne bo šlo pri državnozbornskih volitvah. Sloga se tam ne kaže tako enodušno in enosrčno, če izvzamemo Slovence v Julijski Benečiji, ki so tako zelo složni, da je še v njih govoru vsaka druga beseda »sloga«, da se vsako novo politično društvo imenuje »Edinost« in da se pifajo s priimki »slo-

gaši« in »edinjaši«. Političnih društev »Edinost« pa je mnogo, ravno radi tega, da je tudi edinost med njimi večja po zakonu $1 + 1 = 2$, in da dva več velja kot ena, je jasno. In izmed teh društev je vsako edino pravo, kar tudi verjame memo, tudi ima vsako društvo ljudstvo za seboj, kar tudi verjame memo. Radi verjame memo tudi, da bomo imeli na ta način po dve ali tri kandidatne liste in da jih bomo dobili — bafine namreč, kot jih zaslužimo, poslancev pa ne. Čuk na pačci je hotel s svojo sovo osnovati posebno društvo »Skupnost«, izdajati list »Aufbiks!« in postaviti svojo posebno kandidatno listo. Tega ni storil iz ljubeča usmiljenja do naših političnih in narodnih nasprotnikov, ker se ti tako smejejo naši slogi, da jih je polovico od smeha počilo in so že vse bolnišnice polne.

Tako je pri nas prav lušno in če bo šlo tako dalje, se bodo naši očelje vrteli v grobu hujše nego vrtiljak in se sploh ne bodo nehali vrteti od samega veselja nad takimi slinovi.

Če pogledamo malo čez mejo v Eshues, vidimo, da je »radič« postal vžitnejši, odkar so nalili nanj malo angleškega jestiha. Balé gredo Radičevci v Belgrad in Radič jim je dal na pot sledeče nauke: Pojdite v Belgrad, prisegite na ustavo, poklonite se kralju, glasujte v parlamentu in povejte, da hočete republiko, avtonomijo in pojdite domov.

Dinar taste; Ljubljančani se bodo kmalu ponosno vozili v Gorici in mi jim bomo zavidljivo rekli: »Vi lahko, ko imate dinarje«. Vse na svetu se obrača.

Čuk na pačci.

Kazen za kazen.

(Humoreska.)

Una je pravkar odbila dve. Ravnatelj mestne gimnazije dr. Anton Gradišar se je pomikal preko dvorišča in po stopnjicah navzgor, s samozavestnim ponosom, na način, ki je bil edino njemu lasten. Na stopnjicah ga je srečal sluga, ki je ravno odzvonil, ter se hotel podati v svoje privatno stanovanje, kjer je imel izvršiti različna dela.

— »Se ni nič novega plipetilo?« — vpraša ravnatelj, malomarno odkimajoč z glavo, pozdravu šolskega slugo.

— »Ne, gospod ravnatelj!« — »Ali je gospod knjizničar uledil knjige v knjiznici?« —

— »Ne, gospod ravnatelj!«

— »Dobro, pojdite tedaj se danes k njemu in vplazajte, kodaj bo koncal. Se rokaj. Cvetličičev. Glegol manjka ze pal dni. Idite k njemu na dom in plepicajte se, če je v leznici bolan. Jaz bi skolaj kckel...«

— »Oprostite gospod ravnatelj, Cvetličičev, Gregor, je zopet tu; videl sem ga ravnokar, da je prišel čez dvorišče.«

— »No, potem je pa se bol sel!« —

Čitateljem Čuka moramo povedati, da je imel ravnatelj Gradišar globok bas in poleg tega napako v govoru, da ni zamogel že od rojstva črke č, ž in r pravilno izgovarjati. Dejal je tedaj: »No potem pa se bolse«, ter se podal po hodniku v razred svojih dijakov. Ravnatelj je danes prišel enavladno zarano. Po navadi je imel predavanje v akademskem krogu o teoriji. Da pa danes ni šel tja, je bil vzrok brskone domači prepir s svojo boljšo polovico. Radi tega tudi niso še postavili dijaki svojega ogleduha na hodnik. Ko se je ravnatelj približal vratom, je začul divji hrup v razredu »bravo« in »biš«. Ravnatelj je nagubančil čelo, postal in poslušal. V tem trenutku je vse vtihnilo in neki globoko umetni glas je dejal v razredu:

— »No za taklat Vam hočemo plizanesti Libašic. Se vidi, da ste plemalo pliplavljeni. Dlugic bomo klasificirali sest. Sedite!« —

Glasen krohot in gromeci aplavz je sledil nato.

Ravnatelju je pa kar sapa zastala. Pri vseh grških bogovih, — saj to je bil on sam. Njegov glas, govor in način, s katerim graja navadno dijake pri izpraševanju. Neki dijak se je predrznil njega, ravnatelja, povsem oponašati, tako, da ni zamogel nihče dvomiti, da ni to on sam, osebno.

Zmožnost te malopridnosti pa je pripisoval edinole Cvetličičevemu Gregorju.

— »No, Simoncic povejte nam Vi, kal znate plipovedovati o tem plectmetu. Kaj?« nadaljuje glas v razredu, »Vi se ne pocutite dobro? Slam Vas bodil. Ako bi mi mladiljudje v Vasi stalosti lekli, da se pocutimo slabo, bi to napravilo slab utis. Kanobel, napisite v dnevnik: Simoncic

Kje je mamica?

Mala Anica se je podala z svojo mamico na vrt, kjer je hlapec Jernej čistil drevje. Vsa vesela je Anica skakala po vrtu in dajala duška svoji svobodi. Naenkrat je mati izgubila. Kje se nahaja? Ali se je vrnila v hišo. Ali jo je volk požrl? Niti eno niti drugo ni mogoče. Mora tičati kje. Pomagajte jo iskati jokajoči Anici. Če jo dobič, bodo vaša imena priobčena v Čuku. Če pošljete še L 2 in v znamkah 20 c, dobite lepo knjigo z živo barvano podobo »Parizki zlatar«. Požurite se!

li isplasevanju slabo pocu-
 Ravnatelj se ni mogel da-
 zatajevati. Z enim sunkom
 odprl vrata in obstal med
 replašeno jato dijakov.
 Bil je v istini Gregor Cvet-
 ličič, prvi nepridiprav razre-
 za, ki se je nad majestetično
 vtoriteto gospoda ravnate-
 ja spozabil. Šele štiri tedne
 je bil v zavodu, a že je nosil
 prvenstva v maloprid-
 nosti nad vsemi dijaki. Stal je
 ravno pri katedru s knjigo v ro-
 ki in v drugi ravnateljjevo
 oko. Na nosu so mu visele
 pirne očali in ravno je hotel
 reči novo burlesko, ko ga
 ravnatelj presenetil.
 »Glegol«, zakriči ravnate-
 elj z globokim basom, ki se
 ni razlikoval od Cvetličič-
 evoga. »Glegol, Vi molate tli
 v jeco! Kanobel zapisite
 dnevnik: »Glegol Svetličic.
 dl otkoce malopridnosti in
 evlednega obnasanja, kazno-
 an tli dni jece.« Hubel pokli-
 te slugo!
 »Toda gospod ravnatelj...!«
 pprosi Cvetličič, medtem ko
 odkorakal na svoj prostor
 pomečkal očali v žep.
 »Nic ugovola!«
 »Ah jaz sem hotel samo...
 z sem mislil...«
 »Plavim, da molcite!«
 »Dovolite, prosim...«
 »Kanobel, pisite dalje —
 etličic ladi ugovaljanja se
 dan zapola vecl!« Naveli-
 an sem Vasih bedalij. Sla-
 ujte se! Pfuj in se enkrat
 uj!
 »Cujte mnenje drugih, go-
 od ravnatelj. Ali nam niste
 dno ta izrek na srce pola-
 ?«
 Doblo, da ne boste lekli,
 sem svojim plincipom ne-
 et, povejte, kal imate v svoji
 ovola.«
 Zagotavljam, gospod rav-
 telj, da nisem s tem nič sla-
 ga nameraval, temveč sem
 hotel le v mimiki vaditi.«
 »Vadite se v Vasi latinscini
 v glski gramatiki!«
 Ravnatelj je prešel nato na
 praševanje v predmetu, ki
 je poučeval in stvar je šla
 acta«, dokler ne pride slu-
 Seveda so dijaki zavlače-
 kar so mogli, da sluga ni
 el. In ker ga le predolgo ni
 je ravnatelj po drugem

dijaku urgiral pri domačemu
 zapiraču.
 »Tu odvedite Cvetličica in
 ga zaplite v zapol. Pazite do-
 blo, da Vas ne pleplaca in da
 ne uide. Vi Glegol, Vi se do-
 stojno obnasajte in ne klicite
 vsak tlenotek solsko slugo. Vi
 pa mu plinesite vse potlečno
 v jeco, ce bi mu bilo slabo. Ce
 ga zebe, naj se zahije v zagan-
 ce. Jedila pa si lahko pustil
 plinesti od svojih plijateljcev.
 Zdaj pa mals v zapol.«
 Gregor se je potuhnul in od-
 šel s slugo v »špehkamro.«
 »Kaj ste vendar napravili,«
 ga vpraša sluga na hodniku,
 »da se je gospod ravnatelj ta-
 ko razsrdil?«
 »Nič — popolnoma nič!«
 »Dovolite mi, kar tebi nič,
 meni nič, se ne doseže tako
 kazen.«
 »No, storil sem to, kar ravnate-
 latelj vedno dela.«
 »Kaj se to pravi?«
 »No poslušajte: Glegol Cvet-
 ličic je glđa mlha, zakal za-
 služi posteno zdlavilo.«
 »Tristo hudirjeva, se je za-
 čudil sluga, »ako ne bi bili po-
 leg mene Vi, bi prav gotovo
 dejal, da je to popolnoma na-
 ravni glas gospoda ravnatelja.
 Ampak gospod Cvetličič,
 tega vendar niste smeli storiti.
 Gospod ravnatelj Vas je o-
 pravičeno kaznoval.«
 »Bezite no ploc, kaj se neki
 Vi mesate v to stvar, je nada-
 lje oponašal Gregor ravnate-
 lja.
 »Opozarjam Vas, da je
 skrajni čas, da nehate opona-
 šati, sicer Vam bo trda, predla.
 Jaz sem neizprosno z mojimi
 jetniki. Izvolite tu notri.«
 »O plav lad, gospod »kelkel-
 majstel!
 »Gospod Cvetličič, jaz po-
 vem ravnatelju, da ga nepre-
 stano oponašate.«
 »Lecite mu, kaj to mene bli-
 ga; kakol Vas ne bliga moj za-
 pol.«
 Sluga je zaloputnil vrata in
 zaklenil.
 Ravnatelj pa je nadaljeval
 pouk, kakor bi se nič ne pri-
 petilo. Po končani uri je odšel
 v vodstveno pisarno in se za-
 mislil. Dasi je bil Cvetličič ne-
 pridiprav, vseeno mu je bilo
 žal, da ga je za ta prestopok
 tako kruto kaznoval. Študiral
 je, kako bi to popravil, ne da

bi se ponižal, temveč skazal
 milosrčnega in odpustljivega.
 Pripravljen je bil izpustiti ga,
 ako prizna svojo krivdo, in a-
 ko mu obljubi, da to v prihod-
 nje več ne stori. Močno je po-
 tegnil za zvonec. Par minut
 pozneje potrka na vrata hči
 solskega sluga.
 »Kje je Vas oče?«
 »Na lestvi v sobi, kjer lina
 tapotni papir.«
 »Tako, no potem, pogledjte,
 ako kljuc visi plect vlati jece.«

V turški deželi.

Pred modrega turškega sod-
 nika sta prišla Ibrahim in Su-
 lejman in sta se prepirala, či-
 gov je koš banan. Ibrahim je
 tedil, da je njegov, a Sulejman
 nasprotno. Sodnik je vprašal:
 »Ibrahim, ali so banane Sulej-
 manove?« — »Ne, gospod
 sodnik.« — »Sulejman, ali so
 banane Ibrahimove?« — »Ne,
 gospod sodnik, niso!« — Sod-
 nik: »Torej, ker banane niso
 niti Ibrahimove, niti Sulejma-
 nove, so banane moje. Idita!«

Deklica se je kmalu vrnila
 in potrdila, da »kljuc visi plect
 vlati.«
 Ravnatelj je zamahnil v
 znak, da je ne rabi več in nato
 se je podal pred jeco.
 Gregor Cvetličič ni bil malo
 začuden, ko je po tako krat-
 kem času ugledal svojega ravnate-
 lja pred seboj.
 »No, Glegol«, pravi ravnate-
 lja.

»Zelite, gospod ravnatelj?«
 »Hotel sem Vas vplasati, co
 ste uvideli, da so tako bedalije
 v gimnazijskem poslopju pla-
 va nesleca...«
 »Jaz nisem to uvidel...«
 »Tisoc hudicev, kaj se hoca-
 te se sedaj na zadnje noge po-
 stavljati. Pomislite si, ako bi
 bili Vi na mojem mestu, kaj
 bi lekli in stolili. Ali bi me ne
 stlesli za usesa...«
 »Gospod ravnatelj!«
 »Da, da in tudi jaz bom sto-
 lil dlugace. Plihodnjic Vas
 spodim iz sole.«
 »Spodili?!«
 »Da, Cvetličic, spodil. Zato
 pustite to bedalije in nolcije,
 ki Vam ne delajo plav nic ca-
 sti. Ponavljam se enkrat: ka-
 ko bi bilo to? Postavite se na
 moje mesto.«
 »Gregor je povesil glavo in
 se zamislil. Ako bo spoden,
 tedaj naj se to zgodi z efek-
 tom in halo. Hudomušno se je
 nasmehnil in vprašal. »Na
 Vaše mesto naj se postavim?«
 »Da, Cvetličic, to sem hotel
 leci.«
 »No, ako družega ne zahte-
 vate, potem pa dobro zabavo.«
 Urno se je okrenil, zaprl
 vrata in zaklenil ravnatelja v
 jeco.
 »Glegol, kaj pa pocenjatelj
 Se danes Vas spodim! Ali od-
 plete plecej vlati ali ne?«
 »Ne bom odpil ne« ga je o-
 ponašal Gregor, »pustim Vas
 na mojem mestu, kakol ste le-
 kli.«
 »Glegol, odplite takoj, takoj
 odplite, sice nastane kaksna
 nesleca. Odplite, jaz Vam za-
 ukazujem.«
 »Vi nimate nic za ukazati,
 sedaj sem jaz lavnatelj in Vi
 niste nihce dlugi, kakol Glegol
 Cvetličic.«
 »Ah, ljubi Glegol, odplite,
 odplite; saj Vas ne bom spo-
 dil. Z malo kaznijo se bo vse
 polavnalo.«
 »Plavim, da molcite! Jaz ne
 tlpim nobenega ugovola!«
 »Ah, ljubi Glegol, nikal se
 ne nolcujte. Odplite, nol!«
 Toda »ljubi Glegol« ni več
 poslušal, marveč se je tiho
 splazil po stopnjicah navzgor,
 do slugovega stanovanja. Po-
 kukal je skozi ključavnico in
 opazil slugo na lestvi s klaj-
 strom in čopičem v roki. Sa-
 mo malo je odprl vrata in za-
 basiral v sobo:

Politično društvo.

Gospoda moja, moje stanje
 strahovito. Včeraj sta me
 iskala dva zdravnik in sta
 otovila, da mi ni nič, jaz pa
 tim, da sem blazen in od te-
 prepričanja se ne dam pre-
 kniti niti za las. Zadeva je
 rostasna in dovolite, da
 in jo popišem, v kolikor jo
 mogoče popisati in osveta-
 Dni dan sem srečal na Trav-
 enega naših politikov. To
 bilo najhuje. Dasi se na po-
 čisto nič ne razumeim, in
 slovensko politiko v Julij-
 Krajini še najmanj, sem
 dar zavzel pozo političnega
 vedeža in pričel politizirati
 to je bilo najhuje. To me je
 ropastilo.
 Dober dan, gospod Jaka,

me je politik pozdravil dokaj
 vljudno.
 »Bog daj!« sem odzdravil.
 »Kaj pa delate, gospod Spa-
 ka?« me je začel politik tipati
 po možganih in mi je segel v
 drobje.
 O čem naj govorim s politi-
 kom, če ne o politiki? Zato
 sem se napel in dejal: »Kaj
 naj delam? Veste... politična
 konstelacija... razne kompli-
 kacije... z ozirom na osobitni
 obstoj našega naroda kot ta-
 kega, v čigar politiki je vedno
 razumevati taktiko, ne oziraje
 se na merodajne faktorje...«
 Politiku se je razjasnil o-
 braz. »Načelnost, načelnost,
 dragi moj. Načelnosti manj-
 ka. Sentimentalnost je mati
 političnih pogreškov, za svojo
 osebo...«
 On za svojo osebo je umol-

knil in ni imel ničesar več po-
 vedati.
 Zato sem začel zopet jaz,
 ves vesel, da je političen pogo-
 vor tako lahek, ko ni treba
 drugega, kot da ni za nezmis-
 sel na nezmisel in se izkobili
 iz pogovora največja modrost.
 »Ko smo imeli sinoči sejo...«
 Tu me je prekinil: »Kakšno
 sejo?«
 »Politično sejo.«
 »Kdo je imel sejo?«
 »Mij!«
 »Kdo ste tisti »mi?«
 »Politično društvo.«
 »Katero politično društvo?«
 »Politično društvo »Edinost.«
 Meni je stal že znoj na čelu.
 »Tržaško ali goriško politič-
 no društvo?«
 »Pač goriško politično dru-
 štvo »Edinost.«
 Pri moji veri, da nisem ve-

del, da je treba razločevati tu-
 di to. Kot rečeno, nisem po-
 litik.
 »Ali goriško politično dru-
 štvo »Edinost« št. 1, ali gor-
 ško politično društvo »Edi-
 nost« št. 2?«
 Menil sem, da padem v o-
 medlevico. Mravljinici so mi
 gomazeli po životu.
 »Menim, da je bilo goriško
 politično društvo »Edinost«
 št. 1.«
 Politik je pokimal, jaz sem
 se oddahnil.
 »Torej, kaj je bilo?«
 »Saj res, kaj je bilo. »Mhm!
 Veste, prebrali smo odgovor,
 ki ga je podalo politično dru-
 štvo z ozirom na...«
 »Politično društvo? Trža-
 ško, istersko ali goriško št. 2?«
 »Menim, da tržaško št. 2.«
 »Tržaško št. 2?« Politik me

»Mene do jutli opoldan ne bo. Povejte to, da ne bo nihce v sklbeh. Pazite mi pa na Glegolja Cvetličica, da Vas ne plavali, kel je z vsemi zavbami namazan in tudi lahko glob postane. Vi mi odgovaljate za njegovo duso in glavo.«

»Kakor ukažete gospod ravnatelj; toda jaz sem...«

»Le bodite le, z Vasim klajstlom na lestvi. Ze dobro tako Z Bogom!«

»Sluga pokoren, gospod ravnatelj.«

Konaj pa se je Cvetličič splazil neopaženo iz poslopja in hitel povedati ravnateljevi soprogi, da gospoda ne bo do drugega dne, je našel ravnatelj v ječi kljuko zvonca in na vse kriplje pričel vleči nanjo. Sluga se je prestrašil in urno stopical raz lestve in hitel pred ječo.

»Na pomoč, na pomoč, sluga! Jaz Vas neupodoma zapodim, ako takoj ne pridete semkaj in odplete vlata.«

»Gospod Cvetličič, bodite mirni, ker vse Vaše nagajivosti zabeležim in to Vam bo škodovalo.«

»Hvala Bogu, da ste tu sluga; odplite no vlata, ta capin gluh me je tu notli zapil.«

»Ponavljam gospod Cvetličič, da sem sit Vaših norčij; in da imenujete ravnatelja capina, to si še posebej zapišem.«

»Vlag Vas poboli, ce pa plavim, da me je ta falot Glegol tu notli zaklenil, ko sem ga obiskal. Odplite plecej.«

»Tako daleč sega Vaša šola? O to je dobro, da me je gospod ravnatelj ravnokar opozoril na Vašo premetenost. Če ne utihnete, bom zvonec odtrgal.«

»Odplite, sicel Vas bom zandaljem izlocil!«

»Veste, vsaka stvar ima svoj konec. Da pa tako trdovratno oponašate ravnatelja, to pa od Vas ni lepo. Obnašajte se spodobno, kar Vam bo več koristilo.«

»Ce Vam pa plavim, da sem v lesnici plavi lavnatelj in da me je ta lump Glegol zaklenil. Zverina, bik, osel, odpli vendal vlata za bozjo voljo!«

»Kaj, sedaj pričenjate celo žaliti. Meni pravite osel, bik,

zverina. Sam osel, sam bik, razumete.«

»Doblo, plav doblol. Jaz ostanem zaplt v ječi. Cujete, sluga? Ostanem zaplt!«

»Tako se mi dopade, da Vas je srečala pamet. Jaz grem, ker nimam časa, se tu z Vami ukvarjati.«

»Jaz odsedim ulo za ulo tu. Lazimies zvelina; ulo za ulo!«

»Jaz grem. Z Bogom, gospod Cvetličič!«

»Saklamis vendal nazaj! Kaj sem v lesnici nolec postal. Poglej vendal malo skozi ključavnico, pa bos videl, da sem plavi lavnatelj.«

»Ja kajpada, da mi zopet v oči pljunete, kakor zadnjič.«

Ravnatelj je obupano sel na »prično« in sluga je odšel ves razjarjen in vzel takrat ključ s seboj, hoteč ga še huje kaznovati. Niti jedil mu ni nameraval pustiti v celico. Ta predpriprava pa je bila nepotrebna, kajti nihče se ni oglašil ne z loncem, ne s krožnikom. Uhogi »lavnatelj« je bil tedaj pripuščen na milost in nemilost samemu sebi in njegovi usodi. Zaman je vlekel drugi dan za kljuko zvonca, ker ta ni dal glasu od sebe, ker je bil utrgan.

Sele okrog poldan je začul šepetanje skozi ključavnico. Naglo je pristopil in pokukal skozi luknjico. Cvetličič je bil pred vrati, ter narekoval ravnatelju. »Gospod ravnatelj odprem Vam, toda prisezite, da ne boste govorili nikomur o tem dogodku, da me ne boste kaznovali, ne pregnali iz gimnazije.«

Ves ljut je odgovoril ravnatelj:

»Falot, odpli takoj, ce ne se zgodi gotovo kaka nesleca.« Cvetličič pa ni bil te misli, marveč je hotel imeti poprej zagotovilo.

»Grem nazaj domov ako mi ne daste častne besede!« Ravnatelj je uvidel, da ni drugega izhoda: prisegel je pri vseh grških bogovih, nakar je bil oproščen.

TA JE DOBER.

»Ali si bil sinoči dolgo v družbi?«

»Nikakor ne. Ko sem videl, da nekateri mislijo še dolgo ostati, sem jo okoli štirih popolnoči na tihoma popihal.«

Zvestoba pa taka!

Ni davno, je Drejčec k vojakom odšel, vsled srčne bolesti je skoro ihtol; sprejemala Francka ga je do postaje, nazaj jo ubere kar preko ograje! se joče, se kisa, da skoro medli, čez travnike suhe se v solzah topi. Pa kaj bi se zdaj norčevali iz nje, le srčno kdor ljubil je, ta skusil je, kaj pravi se, dolgo in zvesto ljubiti; kdor toga ne ve, naj se pojde soliti! Jedva pretekla tri leta so že, kar je priseglo zvestobo srcu. A včasih je rada kočitev za vedno, zlasti kdor ljubi deklo lépo, čedno. Ze »un Alfiéro« ponudi ji roko, izraža ji vdanost, ljubezen globoko. Ko pa sprejela ponudbo je reano, besedico — »si« — izreče slovesno. Na plesu srce ji presrečno drhti, ko tujcu med plesom na prsih sloni. Gorečo obljublja mu zvesto srce, zamaknjena v kodrasto lase mu zre: Kak' line poteze — kak žive oči — njen Drejčec od daleč podoben mu ni. Se je odločila, je v srečo sklenila, bo v Rim al' Benetke — povesod mu sledila.

Pri vojakih jaz Drejčec pa zvedel sem vse; od žalosti, jeze — kar snedel bi se. Zvestoba je taka zdaj naših deklet, četudi rogá se mi celi zdaj svet. Zaljubljeni fantje, le pazite vi, enako lahko še koga doletil! Saj tudi za mano se tujka ozira, ko par nas Slovencev tod mimo maršira. A vzljubil ne bodem nobene več ne, da več mi ne bo krvavelo srce. Nad zvestobo tugujem, jaz naših deklet, kadar stojim vrhu snežnih planin, od ljube pozabljen — jaz Drejčec, Alpin.

INFORMACIJA.

Gospa: Vaša služkinja išče pri menij službo; pred vsem bi rada vprašala, je li poštena in zanesljiva ter naročila zvesto in točno izvrši?

Šivilja: Ne morem reči. Jaz sem jo n. pr. poslala k Vam že pet ali šestkrat z računom, milostna, a denarja še vedno ni prinesla.

NOVI ITALIJANCKI.

Učitelj vpraša Martina: »Kako se to prestavi v italijansčino: — »Ta kraj se imenuje blatna vase.«

Martinek študira in mrmra sam s seboj. »Kraj je pajeze — vi je lei ali voi... naenkrat se zmagoslavno zadere: Kvešto pajeze čama fango di voi!«

TUJKE.

Častnik: Kakšen podčikimate?

Rekrut: Ksilograf!

Častnik: Kar zmiraj s temi tujkami. Kaj se to pravi?

Rekrut: Lesorezec.

Častnik (pokaže na klastrofirv): Torej se takoj lahko spravite na delo.

DOBER NASVET.

Gostilničar (pošepne stane mu gostu, ki se odpravlja do mov, na uho: Ljubi gospod Počkaj; od prejšnjega tedna je bilo še ostalo sedemnajst vrčkov piva.

Počkaj: Zlijte ga proč, gospod, zlijte ga proč, to mora biti že davno kislo!

je premeril strahovito od nog do glave, da mi je beseda ušla kar sama:

»Ne; tržaško št. I.«

Pogled je bil še hujši. Hrepenel sem, da se pogreznem v tla. Moja želja se ni izpolnila. Nazadnje sem izvedel, da je tržaško politično društvo samó eno in da to nima številke.

»Nadaljujte!«

Kako naj nadaljujem? sem mislil. Čemu sem začel? sem tarnal pri sebi. »Saj ni posebnega, sem dejal. »Pustimo politiko! Politika je vlačuga.«

Politik me je zgrabil za ramo. »Cujte! Vi imate skrivnosti. Govorite!«

Vsa fantazija, ki je pomočnica laži, mi je všla. Lovil sem jo s sapo vred. »Da; veste, političen položaj našega naroda kot takega, nizkotne spletke

naših nasprotnikov... korupcija na desno in na levo, zgoraj in spodaj...«

»Govorite naravnost, prosim, zadeva me zanima.«

Jaz bi bil najraje na mestu eksploziv. Ker se mi to ni posrečilo, sem napol vse sile in ziniš se eno; da bi se izognil katastrofi: »Vse to je napisano v glasilu...«

»V katerem glasilu?«

»V našem glasilu.«

»To glasilo je čegavo glasilo?«

»Našega društva.«

»Katerega društva?«

»Političnega društva...«

»Edinost...«

»Da, da; št. I. v Gorici.«

»Cujte, izražajte se resno: Ali je to glasilo Edinost, Mali list, Novice, Straža, Riječ, Pučki prijatelj?«

Moj Bog! Možgani so mi že vreli. Vsa kri mi je planila v lica. »Ne, ne in nel Noben teh listov, ampak Čuk na palci!«

»Zadeva je resna«, je dejal politik. »Kaj je tedaj napisano v glasilu?«

»O našem društvu?«

»In to društvo je...?«

»To društvo je... ampak povejte mi, kateremu društvu prazzaprav pripadate vi?«

»Toga ne vem. In Vi?«

»Tega tudi jaz ne vem. Jaz ne vem sploh nič več, odkar se delé društva na številke, v nadstropja, sobna vrata in... sploh... kar se tiče naše politične taktike, z ozirom na osovbitni obstoj našega naroda kot takega... Hej, Slovenci! — Eja = eja = alala!«

Potem se nisem zavedel več. Kot da me je kača vpičila na

možgane. Kazal sem jezuk. Hodil sem po vseh štirih. Poklicali so postajo zelenega križa. Dali so mi injekcijo. Popil sem ricinovo olje. Vendar so ugotovili, da so moji možgani v najlepšem redu. Včeraj so imenovali moje ime v vrsti najslavnejših politikov. Bojim se, da se ne bom uglasbal v vrsti na kandidatni listi.

Jaka Spaka.

Šaljiva vprašanja.

Kaj tekne bolj kot komar vina? (Cela steklenica.)

Katero »roko« imajo mlade deklice najrajše?

(Poroko.)

Katera palica je najtežja?

(Beraška palica.)

Iz kakšnih kozarcev so pije najlažje?

(Iz polnih.)

Hotel sem v prvi vrsti govoriti s Korošcem, ki na Štajerskem Kranjca s pomočjo Hrvatov pred Srbi rešuje. Po tem pa še z Ninčičem, ki je vse seje prenal in prečičal in zna tako dobro kupčije delati, da smo tam, kjer smo bili.

Ker sem čul od juga kladivo, ki je kovalo opozicijski blok, sem jo udaril proti Belgradu in zaprosil za »obdijenco« (»obdijenca« iz besede »obdirati« in ne iz »besede« »obdirati«) in sem jo tudi dobil.

Jecjal sem: »Častivredni gospod pos... pos... lanec, hočem reči namreč in veleno možni gospod odložen minist... Prišel sem...«

»Da, da, že vidim, da si prišel, a vidim tudi, da so Te že popolnoma absorbirali, ker ne znaš več slovensko. Jaz nisem več posluhec, ampak narodni zastopnik, kar pride od besede zastopiti ali po kranjsko razumeti. Tudi nisem odložen minister, ampak minister na razpoložanju.«

»Dovolite tedaj, gospod razpoloženi minister, da se...«

»Pravzaprav danes nisem prav nič razpoložen...«

»Vendar vas prosim, da mi malo razložite, kaj je ta avtonomija o kateri toliko govorijo?«

»To ni lahka stvar, gospod Čuk brez palca. Avtonomija je zelo dvorezna stvar. Tisti, ki bi tam pri vas zahtevali najbrže najstrožjo avtonomijo, se je tu branijo. Kar se o stalega tiče ti moram besedo razložiti tako po čukovsko: »Avto« že veš kaj je, »nome« je ime; to se pravi, da hoče imeti vsak svoje ime; »ija« pa je oslovski glas.«

»Dobro«, sem dejal, »Iz tega bi se dalo sklepati, da pomeni ta beseda, da hoče imeti dandanes že vsak osol svoj avto in svoje ime.«

»Ali pa tudi, da je vsak osel, ki ima svoj avto, kar je najbrže tudi res. Vidiš, nam pravijo, da smo centrifugalna sila, in ne vedo, da je ta sila ravno v živinoreji, oziroma v mlekarstvu velikega pomena. Pa pustimo to. Ako Vam pravijo, da ste protidržavni element, ker zahtevate svoje pravice, naj pravijo tudi nam; vsaj vidimo, da je svet prilično enak.«

»Ali bo opozicijski blok kmalu skovan?«

»Bloka ni treba, je že od nekda tu, kadar gre za boj proti zanikarni vladi. Če gre za dobrobit države, smo z vsemi skupaj eno. Država in vlada je dvoje tako različnih stvari, kot hlače in klobuk.«

»Kaj pa je pravzaprav program opozicijskega bloka?«

»Program je kratek in jedrnat: Vreči vlado. V njem je obsežna rešitev vseh najnujnejših, bolj nujskih, nujskih, manj nujskih in najmanj nujskih problemov države.«

»In ko nastopi druga vlada na mesto sedanje?«

»Jako enostavno! Program se ponovi.«

»Program je res lep, a dovolim se vas opozoriti, da ste jo

menda malo poki... pardon, poka... hočem reči, poka-zili.«

»Dokler si tu pri nas, le nikar se ne ogibaj dišečih izrazov, ki so tako ljubi uradni-kom vseh strank. Sicer pa ti izrazi v tem slučaju ne zade-nejo nas, ampak vlado, ta jo je poki... in poka... s svo-jo politiko že stotisočkrat.«

»Jaz bi želel samo še vedeti, kaj mislite o pogodbi z Ita-lijo?«

»Mislim, se pravi nič vedeti, zato o pogodbi ne mislim nič, ampak vem to, da je več kot za nič. Prvič zato, ker jo nisem podpisal jaz, drugič zato, ker so jo podpisali prepozno in tretjič zato, ker so jo podpi-sali prezgodaj in četrtič zato, ker bi jo bil podpisal na njih mestu vsakdo, ker ni bilo mogoče več odlašati. Lahko delo.«

Zahvalil sem se, poslovil in odšel.

Ninčič me je sprejel prijaz-no. Ponudil mi je stol, ker je mislil, da me je poslal najmanj Mušolini. Ko pa je izvedel, kdo da sem, je skoraj padel na tla. Seč, ko sem ga zagotovil, da sem mu prišel izraziti hva-ležnost, da se je v pogodbi z Italijo za južjsko Berače tako

izborno poskrbelo, je bil zado-voljen.

»Torej,« je dejal in si je po-mel roke. »Vaše besede niso padle na pesek.«

»Ne«, sem dejal, ampak na kamen. Mi imamo danes pol-no pravico dihanja z lastnimi pljuči in celo vseh korakov nam ne štejejo.«

»Vidite, vidite. Politika je čudovita stvar. Za malo drob-tino se dobi cele koše dobrot. In šole?«

»Oj šole! Uvedli bodo še en jezik, najbrže latinščino, da bodo naši smrkvanci odslej bolj učeni kot pri vas profesorji.«

»Čudovito, čudovito. In dru-štva?«

»Društva? Društva naših ljudi z orožniki, financni in po-tepuhi ter stenicami v ječah so vedno gostejša, hvala Bogu.«

»Saj sem vedel. Tako; ne smete se pritoževati. Storili smo vse, kar je bilo v naši moči.«

Podal mi je roko. Odšel sem. Hotel sem obiskati še te-ga ali onega, ali čas mi ni do-puščal. Zato sem jo ubral na-glo čez Ljubljano nazaj v Go-rico, da popišem volitve, ki so so tam vršile.

Čuk na palci.

NEMŠKE FRAJLE!

Pin tajče ih frajla, prav cimperlil cart,
Fom beserer sorte bezonderer art.
Fom Böhmen mir štamet mein daičer papa,
Kranjica iz Šiške pa tajče mama.
Pa turner mi pravi: «Ich kise di hand!»
Sokol se mi klanja: «Tos is nicht galant!»
Ko bila bi fant jaz, glöch schreib ich mich ein
in diesen sakrišen turnferajn.
Träköve nemčurske, bom vrgal na stran,
slovenske pripela, prav hibš bin ich dran.

NENAVADEN NAGOVOR

Gost: »Krčmar, Vi imate prašičja ušesa...«

Krčmar se zavzame in debe-lo pogleda.

Gost (nadaljuje)... Vi imate prašičja ušesa za boljša ali svinjski jezik?«

GOSTOLJUBNOST.

Pri mizi so govorili o gosto-ljubnosti. Neki gospod se o-glasi. »Najbolj gostoljubna dežela je Angleška. Tam do-bite za denar vse, kar vam le srce poželi.«

Vojna odškodnina se v Gorico pelje; kdo je ne pozdravlja, kdo ne bo vesel je?

Stari polž je crknil, kam bi s to nadlogo? Je roge polomil, ima bolno nogo.

Zdaj so naložili šarō to na kola, dalje gre brez konja, dalje gre brez vola.

Za oškodovanca tu je doba zlata, ko na rami nosj poleg birokrata.

Stolp se babilonski mu na kolah dviga, rad bi že počitka, a nikoder ni ga.

Bog jezike zmešal in račune tudi, solnce toplo greje, tu so časi hudi.

Pravilo.

Pravilo, da obletava kofeljski kljun ponoči mlado fantiče, posebno pa britonje, od katerih onega bi kaj rado spravilo pod svoj... frak.

Pravilo, da bi špilarsko priročje ne bile tako... visoke, ko jim so bi France Mirkandlov delal tako visokih pet ter jih spodri še za namček z gumijavimi podpetniki.

Pravilo, da se niso udeležile ne-katera predjanska dekleta Purfano-vega bala, zaradi otisk, ki so jih tuncle na nogah in nosovih; zato pa pravi Čuk, če kmalu ne ozdravijo, jih pride v kratkem času pomazati.

Pravilo v Študenem, da se vrši na pustni torek ob čukovi svačbi tudi plesni venček studenskega klepetulj-stva. Odbor vsjudno valj, vse klepetalko, gobaste in slokaste, škrbaste in čotaste, teč vse druge v tej pagani najbolj »izbrhitane« »oklepalko«. Špalt, bo delal podokenski odmak, javno stražo in red pa — pralniko-valni kljub.

Pravilo po Sezani, da je nek »si-gnoro«, ko ni vedel naslova, neki »frajla« pisecno naslovil: Signorina vecchia, magra, alta e nera. Zado-voljna pa je lahko ker ji je bilo pi-smece tako častno naslovljeno.

Pravilo, da se Razdrdci ozijo, ker jih Čuk nič ne obišče, zato pa sporo-čajo to le:

Pravilo, da Tina Tonca iz Razdr-toga rada poje pesem »Na klopci sva sedela«.

Pravilo, da bi ta luštna Miska iz Razdrtega, rada šipala listke v tramvaju, kateri bi vozil skozi Brezje na Brda.

Pravilo, da se bo ustanovil na Razdrtem doktorat pod imenom »Bariglea«.

Pravilo, da je gospodična Tomčka iz Razdrtega na zadnji veselici plesala z modernim plesalcem foketro-tel in pulko.

Pravilo, da se Razdrdci radi zale-tijo v pondeljkih na Ubeljsko, kjer se ustavijo najprej pri ta bogati Mi-mici, ki jih postreže s šnopcem in črno kavo.

Pravilo, da se brkinovo Misko na Razdrtem zazidali, da je ne bo soln-ce obžgalo po leti.

Pravilo v Il. Bistrici, da znajo dol-nji Zemenci izborno postavljati ljudi na glavo.

Pravilo v Bistrici, da je nekdo zelo potrj, ker ni bil potrjen k vojakom.

Pravilo istotam, da podpirata dva mlada ponočnjaka večkrat vogle na liše v »Kortu«.

Pravilo, da se je na Repentabru ustanovilo društvo, imenovano »Fovča«, katero je združeno z ele-menti razne starosti in z nevljudo-nim znašjem kot stare junakinje ljubezni, ki s svojimi dolgimi jeziki opisujejo človeško življenje, a nič ne znajo. Kdor hoče imeti svoje življen-je opisano, naj se le obrne do pred-secnika »Fovča«.

Pravilo, da odkar je ustanovljena v Dornbergu dekliška družba, hodijo ostala dekleta vsako nedeljo v Prva-čino plesat na orkestron. Klepetal-jim tudi velik »direnđaj« in navadno plesajo takozvano »schneipolko«. Prvaška dekleta pa lomijo svoj »poklanjač«. Nevoščljivost je velika, pa vendar ne pride nikoli do hudih spo-padov.

Pravilo Sezanci, da jo na zadnji pustni prireditvi neka pevka in »so-žanekga opernega gledališča«, tako milozveneče prepevala, da so okoli nje stoječi stali ko »kopunle«.

Pravilo, da jo v Vrbovem pri Il. Bistrici gosp. Perus vendar enkrat priletel do cilja in si izbral boljšo polovico v Trpčonah. Čuk je zasledo-val zaljubljeni parič, ko se jo prav zanimivo sprehajal po Bistrici.

Bajna noč.

Kje? Kedaj? Kako? Vse me povprašujel Saj je razumljivo, ker vsi vedo, da jaz, plemeniti gospod Čuk, vtikam prav povsod svoj radovedni kljun. Nekam tesno mi je pri srcu, ko vam moram na vse ta vprašanja odgovarjati. Ali če se mi kaj zgodi, boste vi, cenjeni bralci, odgovorni za moje lepo perje. Se to vam

možem prej povedati. Zada-
njš, ko je igral dramatični
krožek Charley-ovo teto, sem
se potuhnil med naslikano
drevje in videl sem, da je imo-
la Charleyeva teta hlače. Joj,
koliko smeha je bilo. Tudi jaz
sem se smejal, a zapazil me je
kulisni mojster in mi izpušil
od jezice nekaj plemenitih pe-
res. Rekel je da bi mu bil
kmalu polomil celo scenerijo.
Pa naj bo! Izdam vam vse tu-
di o bajni noči. Samo da ne
poveste tega niti enemu izmed
mnogoštevilnih članov drama-
tičnega krožka v Gorici.

Bajna noč se bo vršila v so-
boto dne 1. februarja t. l. v
vseh prostorih Trg. doma. V
veliki dvorani bo sviral orke-
ster goriškega godbenega sin-
dikata. V spodnji dvorani pri-
znani »Schrammelquartet«, ki
je na lanskoletnem mladins-
kem plesu tako imenitno za-
baval s svojo originalno god-
bo vse mlade in stare nple-
salce. O polnoči bo pa sviral
neumorni mandolinistični kro-
žek in zabaval one, ki ne bodo
dohiti več prostora v spodnji
dvorani. Tedaj za zabavo bo
preskrbljeno prav za vse ude-
ležence te volike maškorače.
Na plesnem reču so po veči-
ni stari plesi: valčki, polka itd.
Dvorana bo primerno okraše-
na in bajno razsvetljena. Si-
cer pa je škoda, da izgubljam
besede. Kdor je obiskal že
kdaj le eno izmed priredil-
tev mladinskega dramatičnega
krožka, ta gotovo obišče tudi
to. In rečem mu, da mu ne bo
zal.

1. marca nasvidenje na »Baj-
ni noči.«

Ako bi pomotoma kdo ne
prejel vabila, naj se blagovoli
zglasiti v »Narodni knjigarni«,
via Carducci 7, ker bo vstop
branjen vsakemu, ki ne bo
imel vabila, strogo zabranjen.

Iz mestne okolice.

Bofer Liika in buotra Marika.

Marika:
Kej držite se tak' čisto?
Le povejte, Liika moj!
Sem »kontienta«, de ste zmisló
Se prít k meni v nočoj. —

Lüka:
Oj! Marika, al' ste brala?
Nai »deškorš« je v Čüke biul
Use kar učiep sva klepetala,
Use »prekletá« »Čüka« je číul
Marika:

Sej sm že »sunboš« pavela,
Da se Čüka ne bajtm,
Nej pur plše, nej ta strela,
Muoje »vícjes« ne pestim.

Lüka:
Al' vam »Dolfeč« neč ne reče,
Greste kej »dekordo« z njim?
Naj je pravo, da on neče,
Da se smeje kdo za njim.

Marika:
Sem ostrigla možu pirje,
Vrgla pesek mu v oči,
Kar mu rečem, vse mi virje,
Vse prenašu in molči.

Lüka:
Z mano pej drgače rula,
Une bual k'sem z vame biu,
Hlače jemo sem uod blata,
Žena vpraša, či sm biu.

Marika:
Jen vi žiene ste pavelo,
Tu pej je »banšanca male«,
Se muoj »Dolfeč« neč ni zvedo,
Če tuđ gljh je Čüka bral.

Lüka:
»Dolfeč« vaš je na kopita,
Tu se reče, »je zabit,
Musja žena pej je zvita,
Vide tüde skuze zit.

Marika:
Kar ste riekó, je pošfens,
Tu zna tüde vre nai »klanc«
Rajše b'la bi vaša žena,
Ku, de jema me ta pjanc.

Lüka:
Tu bo pršlo, buotra moja,
Muore prít, tu nej »oblaste«,
Dolfeč je koč bil bi z loja,
»Martra« tüde ga »potasta«.

Marika:
Kumej čakam take sreče,
Da bi v ikullil bil zabit,
Da gorele bi mu sveče,
Da za zmitrom bil bi skrit.

Lüka:
Ko po cesti on »murštrac«,
Vedno gleda v tla, po tleh,
Revež vidno dnevno hitra,
Star je kod Adamov greh.

Marika:
Ja, sej pravim, bofer Lüka,
Naložila sem se krit,
Mož je krevljust že kod »skljúka«,
Sih je kakor sam »štokstí.«

Lüka:
Sej ga neso ku »smušfence«,
Z njega ratou »bo penel«,
Kadar burja plše — skače,
Ko »balona« bo v zrak zletel.

Marika:
Bofer, te tu bon vprašala,
Kaj, da k meni neč vas ni?
Sem za vas se »fortes« bala,
Či ste bli te lepe dni?

Lüka:
Nine, Francel, Miha, Tone,
Tüde k vam več nočjo prít,
Misljlo, da pri »sportone«
Čaka »Dolfo« z »koucan« skrit.

Marika:
Neč ne bütje se, kompare,
Mož kod slon vam trdo spl,
Če go z kropom kdo opare,
On se tudi ne vzbudí.

Lüka:
Če taku je, pej Marika,
Prío buon brez vse skrití,
Kadar pridem, nej kos »štrika«
Skozi okno dol viti.

Marika:
Zdej, muj kumc, vas pozdravem,
Pruosem, ne zamirte neč,
Zdej se u hiko jest odpravem,
Da ne sliki Čük nua, »steč«.

Lüka:
Tüde jest adljo rečem,
Jen pozdravim vas lepo,
Zdej damu pej hitro tečem,
Da zaloti nas ne kdo.

Kraljico so dobili.

Vso tri stvari so ni nikomur po-
srečilo dobiti. Ne vemo, ali jih ni bi-
lo, ali so iz lista uale. Večina je po-
dala samo kraljico. Med temi: Be-
nedikt Grbec, Gorica; Jože Kečda,
Bovec; Katarina Valentincič, Podbr-
do; Dolenec Josip, Opčine; Breznik
Jospina, Trst; Stana Rodman, Vi-
pava; Rezka Kodermoc, Onlavje; O-
bleščak Olga, Volče; Tomazič Jože,
Opotija; Habjanič Lojze, Ročje; O-
grizek Maks, Razdrto; Leopold Bari-
čič, Gradšče. Drugi so prisolili, pri-
cvrnali še kako šepavo, ravno, klju-
kasto ali zverženo pesmico: Kranjc
Emilija iz Trnovca pošilja:

Pošiljam ti kraljičino,
imej jo, dragi Čukec ti;
saj se na rokah ti drži;
prav res je, bil si dobro skrit,
a zame nisi dosti zvit.
Drugič pošlji le še kaj,
da zabavamo se vsaj.
Grlic Florjan jo je zapel iz Vi-
pave:

Lepa je in mlada,
ali naj me ima rada,
naj se radi mene gre solit,
ker ne mislim se ženit.

Tinta Stefan, Gorenje polje:
Dobil sem tvojo kraljico,
prijel jo za lepo za nožico,
potem pa v koverto ž njo,
da jo po pošti tehi neso.

Justina Lupažne, Ponikve:
Ta kraljica
je ko ptica,
z Nemškega
priskakljala je.
Glejte Čuka,
iz »kota kuka,
kakor kakšen
star Ošak.
Vse skupaj na vrhu,
plesalcev tiči,
še plöh, ki za hrbotom,
kraljičnim spi.

Pavel Jelenc, Idrija:
Tukaj ti pošiljam Čuka,
kateri v kotu skrivalnice kuka
kljun kraljici je za kapo dal,
ali sploh je pa le sam ostal.
Dobre res imam oč,
zato pošiljam ti vse tri,

ti mi pa daj roman »Naseljenci«.
Miha Milavec, Studeno:
Ko Čukca sem v roko vzel,
ná kraljico koj sem naletel,
ker pa nas možko ženaka zmoti,
nam težko ubrat' je prave poti.
Naposled sem le' našel pravo,
zašel sem pod kraljično glavo.

Listnica uredništva.

Postojna: Kaj imate tudi Vi po-
sredovalnico zakonov? Mici in Zoli
Vas gotovo prezirata, ki jih tako
ljubavno opisujete. — Rodik: Kako
ste čudni. Ako nikdar skupaj ne pri-
deta, so tudi nikdar oženila ne bo-
sta. — Hraček: Gospodična pri Zor-
manu. Potemtakim bi tudi kranjske
klobase v oqnotih Čuka razprodajal-
cem pošiljali. — Iz malega Otoka:
Ne moremo priobčiti, ker nismo
pisana projell. — F. J. Avče: Pošljite
nam prihodnjé s pisnom tudi tol-
mača za Vašo sestave in Vašo slov-
stvo. — Klovče: Vse po tri, in spet
to stri, to za Vašo vas prav dobro
stri. Ni za smeh in ne za jok, ker
manjka vnaš še treh otrok. — S. S.
Kojako: To se Vam zdi smešno za v
Čuka. Vas bi bilo morda boljše, a
Čuk ni smotišče. — H. Blatca: No
zahtevajte vendar, da se bomo ml
prepirali potom lista za Vas. Pojdite
na dom dotičnika, pa mu v obraz po-
nejte kar Vas tiči. — Avče: Ena
stvar je že v listu o tej zadevi; ker
je krajša, naj ta ostane. Vi pa kaj
drugoga pošljite, če na kaj novega
naletite. — Njivce: O stavki zvo-
nov in orgel v Kojakem to pot ne

homo poročali. — Trenta. Co nista
izgubili imena, ga drugič podpišite.
Brez podpisa noma v koč, posebne
če so »spravijoc«. — Celfe: Le pošlji-
te še kaj, homo radi priobčili. —
Volčjedraga: O puncí, o dolžnem
pisnu in o drugem ne moremo pri-
občiti. — Povir: Vaš dopis nam ne
dliš, zato ga topot nismo mogli pre-
baviti. — Hrenovce: Nič in zopet
nič. V prvi vrsti morate lepše pisati.
— Francija. Pošljite drug dopis, da
ga priobčimo; ta nam ni vgajal. —
Ples v Postojni.
Čindatá, Čindata,
Tončka, Pepca, Kata,
plečeta, plečeta,
da se kati... i. t. d.
Čuku pa se od pesmi kar v glavi
vrti, da se je celo priobčiti boji, da
pol sveta radi tega ne znori. — Bar-
kovlje. Vaš dopis je zletel v dno
koša. — Zarečeje pri H. Blatca. To
pot smo odložili za vedno. Če pošljo-
te kaj boljšega, morda priobčimo. —
Hrastje. Nič. Vdove morda res pi-
jejo rade možkat, a ni treba, da ga
po Čuku zlivajo. — Miren. Zletel jo
v koč.

Popravljajo se

pinčke iz porcelane, celuloida
lasnice i. t. d.

A. FIEGEL
Gorica, Via Carducci št. 9
(prej Gosposka ulica).

Razpis treh nagrad

v Čukovem koledariu Vam je go-
tovo dobro znan. Rok za pošilja-
nje ugank in odrezkov se bliža
svojemu koncu. Pošljite do 29.
februarja, kdor se misli udeležiti
žrebanja. Čukov koledar dobite v »Narodni
Knjigarni« v Gorici.

Žrebanje bo dne 5. marca.

Naznanilo.

Podpisani naznanjam, da sem svoje
trgovino z dvokolesi in mehanično
delavnico presell iz ulica XXIV
Maggio (Tre Rè) v

Via Cipressi št. 6
nižje gostilne »Pri Kavallnu«.

Trgovina in mehanična delavnica sta čisto na novo urejeni
in opremljeni s prvovrstnimi dvokolesi in drugimi mehaničnimi
predmeti. — Za obilen obisk se priporoča udani

Ignac Plahuta, mehaniker
v Gorici, Via Cipressi 6.

GORICA BRUNO SAUNIG GORICA
Via Carducci 7 v hiši gor. ljudske posojilnice, Via Carducci 7
usje, nadplati, podplati, čevljarske, sedlarske potrebščine.
:: Vrvi, biči, bičevniki, masti, ličila, barvila. ::
Sveče, vesek, kadla.
Kupuje čebelni vosek po najvišjih dnevnih cenah.
Tovarniška zaloga podpetnikov PIRELLI na debelo.
Podružnica v Solkanu.

Elija Čuk

Gorica - Piazza Cavour št. 9
priporoča

slavnemu občinstvu v mestu in na de-
želi svojo bogato zalogo in veliko izbero
najboljših BIANCHI in ALTENA dvo-
koles. Šivalne stroje priznanih tvrdk
TITAN in PFAFF, kakor tudi municijo
in vsakovrstno orožje. Kdor kupi šivalni
stroj, se ga pouči v delu umetnega ve-
zanja brezplačno, dokler ni zadobil
popolne prakse.

Poslužite se pri njemu
in ne boste se kesali, kakor
se njegovi stari odje-
malci ne pritožu-
jejo, temveč pričajo o točni
in solidni postrežbi.

VELIKE ZALOGE

PO ZNIŽANIH CENAH

Izredna prodaja na račun tovarnarjev

VIDEM - Via Savorgnana št. 5 - VIDEM

Vse se podražuje,

cene se slučajno nižajo le onemu blagu, katero nudimo mi in ima res konkurenčne cene.

Navajamo nekatere predmete, da bodo imeli naši cenj. odjemalci pravo sliko
o našem blagu in cenah, katere nudimo.

Obrobljene rute	L	0.75	Jajčasto blago meter	3.95
Povoji za otroke meter	"	1.70	Moške maje	4.50
Gobasto sukno	"	1.75	Obposteljna reklamna preproga	4.90
Moške nogavice	"	1.75	Razni tepihi (Lauftepitch) meter	4.90
Gobaste brisače	"	1.95	Ženske jopice	4.90
Cvirnasto blago	"	2.25	Obposteljni tepihi Smirna	8.50
Švicarsko vezenje meter	"	2.50	Vezano jopice	8.90
Obrobljeni prti	"	2.50	Spodnje krilo vezano	9.90
Ženske nogavice	"	2.50	Moške srajce	14.90
Madapolam meter	"	2.75	Kombine za gospe	14.90
Pisane moške nogavice	"	2.75	Vezano pogrinjalo za postelje	29.90
Nogavice z dvojnato peto	"	2.90	Pogrinjalo za postelje piquet	35.—
Brisače Nide Ape	"	2.90	Blazina iz žime kg 14	49.—
Elastične naramnice	"	3.50	Preproge vezane na 2 stranh	49.90
Vezane podsuknjice	"	3.50	Trapunte iz belega platna	64.90

Velika zaloga platna za moške in ženske. — Elegantni paletu. — Lovsko blago. — Izdelano perilo. Platno. — Gobasto blago za gospe. — Platneno blago iz lana v vseh visočinah. — Prti. — Brisače in servietli »Fiandra«. — Maje iz volne in bombeževine. — Tepihi. — Zavesa. — Blago za mobilijo. — Preproge in kuverte v vseh merah. — Opreme za neveste. — Celotne opreme za hotele, zavode in samostane. Blazine izdelane iz žime in volne.

POSEBNOST: BLAGO ZA DUHOVNIKE. — DIREKTNI UVOZ VOLNE ZA BLAZINE.

VSAKO BLAGO, KI NE UGAJA BODISI PO KVALITETI BODISI PO CENI SE VZAME NAZAJ.
Na debelo in drobno! Posebni popusti za razprodajalce.

STALNE CENE

Stalna izložba z zaznamovanimi cenami.